

סרטים

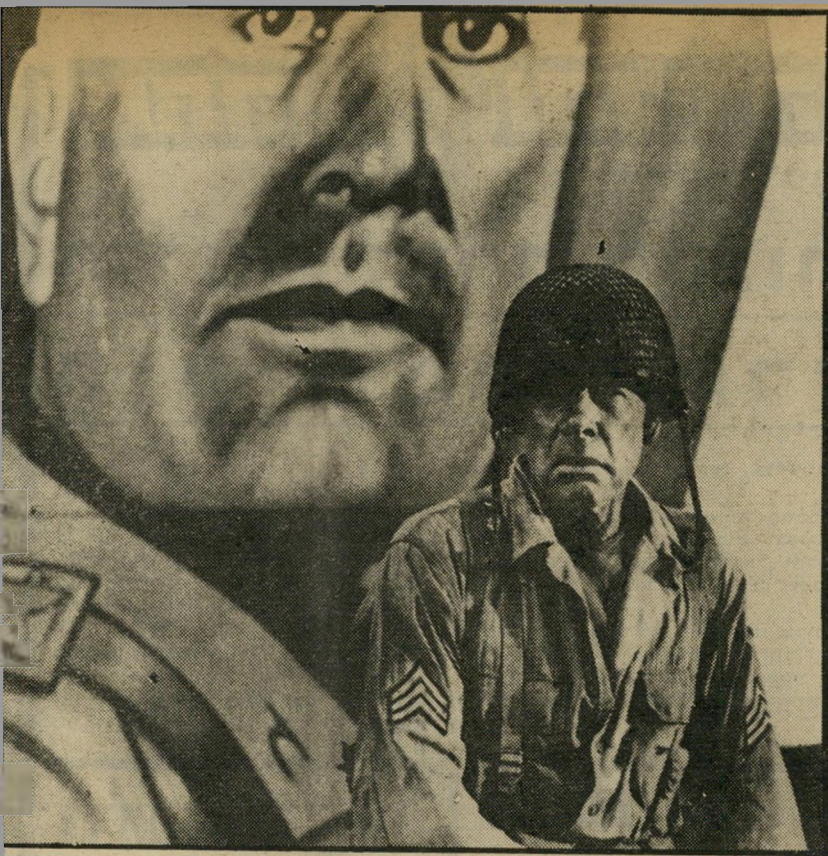
מלחמת העולם בחוף נחניה

מי שנכח במסיבת-העיתונאים של ה-במאי סמואל פולר, בפסטיבל הסרטים ברקאן, יכול היה לדמות לעצמו שהדובר הוא שליח של תעשיית הסרטים הישראליה, המייצג מוסד ממשלתי כלשהו.

„אני מציע לכל מפקי או במאי הרוצה לעשות שימוש יעיל בכספו, שיטע לע-שות סרטים בישראל. הוא ימצא שם מוגיאוויר נוח ביותר את האתרים המ-גונים ביותר ואת החומר האנושי המ-עולה ביותר.“ כך, סמואל פולר בתשובה לשאלה מדוע בחר לעשות סרט, המגולל עלילותיה של הדיביזיה האמריקאית הר-ג' לית הראשונה, זו המכונה „הגדולה וה-אדומה“, דווקא בישראל. הגדולה והא-דור, מה, שבה שירת פולר כחייל לכל אורך מלחמת-העולם השנייה, ושעימה עבר את כל משלול הקרבות המרים, החל מן ה-פלישה לצפון-אפריקה, עבור דרך סיציליה, חופי נורמנדיה, יערות בלגיה, וכלה ב-מחנות ההשמדה בצ'כוסלובקיה, נחשבה אחת היחידות היוקרתיות ביותר של ה-צבא האמריקאי. פולר, שהיה לפני גיוסו סופר ועיתונאי, ושהפך אחר כך לתס-ריטאי ובמאי, תלם כל חייו להציג את מעללי המילחמה על בד הקולנוע.

הכוח היוצר. מזה שנים רבות נחשב פולר כ„במאי של במאים“, בעיתונות הי-מיקצועית מצטטים אותו, בבתי-הספר ל-קולנוע מעריצים אותו, הגליהחדש הי-צרפתי העלה אותו על נס, והגליהחדש הגרמני מתלהב ממנו. לעומת זאת, הי-תעשייה עצמה — אלה הצריכים להכ-ניס את היד אס הכיס, כדי להוציא משם את הכסף הדרוש להסרטה — גיל-תה תמיד הסתייגות גדולה. אולי משום שפולר התעקש במשך תקופה ארוכה להיות שותף ב-50 אחוז בכל סרט שהוא עושה.

„בשעת ההסרטה אני עושה מלאכתם של חמישה אנשים שונים, אני הכוח היוצר בכל שטחי היצירה, וזה מגיע לי.“ נהג לומר. מפקים, שראו עצמם כבעלי-הבית האמיתיים של הקולנוע, התי-להבו פחות מן הראיון. לכן, כאשר אי-פ-שרו לו לעשות סרט, היה זה ים כוכבים אלמוניים-יחסית, בתקציבים זעומים למ-די ובתמיכה פירטומית אפסית. במשך השנים הוא נחשב למומחה הגדול ביותר לסרטי „ב“. אותם סרטים שבהם מצליח במאי להביע את כל אשר עם ליבו למרות מיגבלות-תקציב, תפאורות משומשות ו-שחקנים מפוקפקים, בעזרת הכלים היסו-דיים של הקולנוע — התנועה, העריכה, הכתבת הקצב והשימוש בסיגנון חזותי ומילולי מתומצת. במידה מסוימת היה



די מארוין בתפקיד הסרג'נט (על רקע דיוקן ענק של מוסוליני) להרוג כדי להישאר בחיים



רוברט (בובי) קאראדין בתפקיד זב, דמותו של פולר בנעוריו



סמואל פולר מביים את „הגדולה האדומה“ הטיגר נשאר ממלחמת העולם השנייה

זה סיגנון מקביל לספרות-המתח האמרי-קאית, שהצמיחה מתוכה מחברים כמו דישיאל האמט וריימונד צ'אנדלר, שי-כתביהם הראשונים התפרסמו בחוברות-בילוש מן הסוג העלוב ביותר.

כך עבד פולר במשך שנים, וסרטים כמו קסדת הפלדה, שערי טין, מירוץ החץ או מיסדרון האימה הפכו לחלק מן הקלא-סיקה של הקולנוע. אלא שמה שנים עוברים על פולר משברים רבים. מציפים אותו הבטחות של סרטים, שאף לא אחת מהן מתממשת. אלה שמאמינים בכישורי-נו, חסרים את הכסף כדי לממן אותם, ואלה המשופעים בכסף, מחפשים דברים מסוג שונה.

מלחמת העריכה. לכן נדמה היה שחלומו — סרט על החטיבה שבה לחם, מנקודת מבטו האישית, כחייל-רגלי ולא כגנרל מכופתר — לא יתממש לעולם. עד שנתקל בפייטר בוגדאנוביץ' שהמריץ או-תו לכתוב את הסיפור. „אם לא יהיה סרט, יהיה ספר“, טען. ואכן, גם הספר עומד לצאת לאור. אחר כך נתקל בג'ין קורמן, מפקי זריו שהשחין כישרונותיו באסכולה היעילה ביותר של הוליווד, סר-טי אחיו המפורסם, רוג'ר, ג'ין הביא את פולר לישראל, הראה לו כיצד אפשר לצמצם באורח משמעותי הוצאות של סרט, ולרכוז את כל העבודה בישראל תחת לצלמו בכל אירופה. לכן הפך הי-



חיילי החטיבה ה„גדולה האדומה“ מסתערים על חוף אומחה חופי נתניה מחליפים את חופי אירופה